

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν καὶ πάλιν ὅτῃν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηροσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρόσδεμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὶ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ὅ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τρίτη Δεκέμβρη καὶ εἰκοστή,
σχόλη λαμπρὰ, ξεχωριστή.

Χίλια καὶ τετρακόσα δεκατρία
τροφίμων ἀναγγέλλεται σωρεία.

Μὲ κοντύλι φλογερὸ
λίγοι στίχοι ὅτῳ φτερό

Κόσμος' πρόσμεν' ἐδῶ πέρα τὸν Δευτέρη νὰ γυρίσῃ
ἀπὸ Λόντρα καὶ Παρίσι.
Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες, πολυδόξαστε Δευτέρη,
γιὰ νὰ λείπουν τόσαις πίκραις, γιὰ νὰ λείπουν γρου-
[σουζιαῖς...
καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες, καὶ ἔλα σήκωσε τὸ χέρι
γιὰ νὰ δώσης ὅπου πρέπει καὶ ὅπως πρέπει καρπα-
[ζιαῖς...

Ἦσουν πρῶτος μέσ' στοὺς πρῶτους,
ἡμαρῶνα με καὶ ἐμεῖς,
καλῶς ἤλθες ἀπὸ κρότους
καὶ πολεμικοὺς τομεῖς.

Καλῶς ἤλθες δοξασμένος,
ὅμως δόξα σου μεγάλη
εἶναι τούτῃ, ποῦ τὸ Γένος
λαχταρεῖ γιὰ δόξα πάλι.

Ὁ Φασουλῆς καὶ πάλι.
Χριστοῦ γεννα μαῆς ψάλλει

Α'.

Καλημερούδια σας, Ρωμηοί... χαρὰ ὅτῳ ροιζικὸ σας,
Χριστοῦ τὴν θέαν γέννησιν νὰ πῶ ὅτ' ἀρχοντικὸ σας.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα
ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει,

θερία λυσσοῦν ἀνήμερα
καὶ μαίνονται διαβόλοι.

Χριστὸς γεννᾶται, βρὲ παιδιά,
πλὴν Χριστοψώμου· μυρωδιὰ
δὲν μοῦρχεται· στή μύτη
ἀπὸ κανένα σπῆτι.

Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου· μέρα πρώτη,
ἀγάπη Χριστιανική,
κι' ἀκόμ' ἤχοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
δαμονισμένοι κρότοι.

Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, μὰ φοῦρνος δὲν μυρίζει,
κι' ὁ πόλεμος θερίζει
καὶ κόσμος ξεκληρίζει.

Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, πρώτη τοῦ χρόνου· μέρα,
κατάρρα καὶ σφαγή,
κανεῖς δὲν βλέπει σήμερα τῶν μάγων τὸν ἀστέρα
νὰ τὸν καθοδηγῇ.

Τὸ σκότος τῆς κολάσεως
σκεπάζει τώρα πλέον
τὴν ὄψιν κάθε πλάσεως
στου γνόν καὶ φρικαλέον.

Ἄλλὰ κι' ἐδῶ μὲς· στὰς κλεινὰς
δὲν φαίνεται φανάρι,
κι' ἀκοῦς δεήσεων φωνὰς
εἰς τὸ λαμπρὸ φεγγάρι.

Κι' ἐγὼ τὸ γόνυ κλίνω
καὶ λέγω πρὸς ἐκεῖνο :
Λαμπρότατο φεγγάρι,
ἐφέτος μία χάρι
ἐνδακρυς σοῦ ζητῶ,
φέγγε νὰ περπατῶ.

Τί κόσμος σὲ προσμένει,
Σελήνη λατρευμένη,
μεσουρανοῦσα στάσου.

Σὲ τοῦτο τὸ σκοτάδι
κυνήγα κάθε βράδυ
τὸν Ἐνδυμίονά σου.

Ὡ Σελήνη λατρευμένη,
ποῦ λαμποκοπᾷς εἰς ὕψη.
βλέπε μας ἱλαρωμένη,
ποῦ θαρρῶ πῶς θὰ μᾶς στρίψῃ.

Κι' ἂν τὸ κάθε φῶς ἐχάθῃ,
κι' ἂν τὰ μίση, κι' ἂν τὰ πάθῃ,
μᾶς ἐκάνανε, Σελήνη,

νὰ ζητοῦμε τῆς νυκτιαῖς
ἔστω καὶ κολοφωτιαῖς,
καὶ φανοὺς μ' ἀσετυλῆν.

Μέσα σὲ φρικτὰ συμβάντα
ἄκουσε κι' ἐμέ, ποῦ πάντα
λιγερά σὲ τραγουδῶ.

Καὶ τοῦλάχιστον ἐδῶ,
μὲς· στῆς δόξης τὸ ρημαδί,
ῥγαῖνε· φέτος κάθε βράδυ.

Κι' ἂν δὲν· μπορῆς αὐτό,
ποῦ φέτο σοῦ ζητῶ,
νὰ κάνῃς ἐδῶ πέρα
· στῶν φώτων τὴν μητέρα.

Ἐφῶσον πολεμεῖ
καὶ μύδρους ἐξεμεῖ
ὁ κόσμος ὁ κανάγιας.

Τοῦλάχιστον, Σελήνη,
τὸ μάτι μας ἄς γίνῃ
ὡσὰν τῆς κουκουβύγιας.

Β

Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, πρώτη τοῦ χρόνου· μέρα,
βλέπω πεσμένους κολοσσούς,
καὶ τῆς γνωστῆς μας τῆς φεσουῆς
ὁ διάβολος τῆς σήκωσε καὶ μάννα καὶ πατέρα.

Ἐξαίρω σήμερα κι' ἐγὼ
τὸν Ἀλεμπυ τὸν στρατηγό,
ποῦ μὲς· στὴν Παλαιστίνη
Σταυροῦ σημαῖα στήνει.

Κάτω τὸ κράτος δεσποτῶν
καὶ σταυροφόρων ἱπποτῶν
ὕμνουνται κατορθώματα.

Καὶ βλέπω μιὰ φεγγοβολή
σὲ Δύσι καὶ σ' Ἀνατολή
μὲς· ἀπὸ τάγια χώματα.

Ὁ κόσμος ξεσκονίζεται
κι' Ἀγγέλων ἐνωτίζεται
ὑπερουράνιον ὠδήν.

Καῖσαρ δὲν θάρχεται κανεῖς
νὰ προσκυνῇ γονυκλινῆς
τὸν τάφον τοῦ Σαλαχεδίν.

Τώρα σκιρτοῦν ἀληθινοὶ
τοῦ Γολγοθᾶ Χριστιανοὶ
κι' ἀγάλλοντ' ἐκεῖ πέρα.

Τώρα φωνάζουν ὡσανά,
τώρα κυττοῦν ἀληθινὰ
τῶν μάγων τὸν ἀστέρα.

Ὡ πόλις Ἱερουσαλήμ,
μὴτε· στὸν ἴσκιό τοῦ Σελήμ
δὲν κάνουν πιά μετάνοια.

Σκλάβων ἀνοίγουνε καρδιαῖς
καὶ χύνουν ῥόδων εὐωδιαῖς
τάκάνθινα στεφάνια.

Ὁρθοῦται κόσμος νοερός
καὶ χεῖμαρρος κυλᾷ πυρὸς
τῆς γῆς τὰ βάθη τρώγων.

Κι' ἄγγελοι ψάλλουν κι' ἀγραυλοὶ
σὲ Δύσι καὶ σ' Ἀνατολή
τὴν φάτιν τῶν ἀλόγων.

Γλυκοροδίζει χαραυγὴ
κι' ἀκούεται παντοῦ κραυγὴ :
λύτρωσις, σωτηρία.

Κι' ἀπὸ τὰ τέταρα τῆς γῆς
κατατρομάζει τοὺς σφαγεῖς
μὲς· τρόμπα ταρταρεία.

Γ

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα... χαρὰ ψυχῆς ὑψίστη,
κι' ἐδῶ μὲς· στὸ Ρωμαῖκο,
τὸ κράτος τὸ φερέοικο,
μ' αὐτοὺς τοὺς Ἐπισιτισμοὺς μᾶς· βγάζουνε τὴν πίστι.

Βλέπω πολὺ παροξυσμὸ
μ' αὐτὸν τὸν Ἐπισιτισμό.

Κι' ἂν λέγῃ· Ἐπισιτισμός
δὲν μᾶς ἐπισιτίζει,
κι' ἂν λέγῃ· Ἐπιστάσιμος
πολλοὺς παρασαστίζει.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα,
χρυσὴ πλανᾶται χίμαιρα
στὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων.

Καὶ φθάνουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τόνοι κοιλῆς σπαρρακτικοί :
πείνα καὶ τῶν γονέων.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα... δρᾷσις φρικτῶν ἀγώνων
τὸ Σύμπαν καταστρέφει,
καὶ τὰς Ἡρώδας σύγχρονοι μὲς· τρόφιμα καὶ μόνον
ἐξολοθρεύουν βρέφη.

Χριστὸς γεννᾶται... τί χαρά!...
σουφρόνουν ὅλοι φανερά
μὲς· τὸν καὶ ἄλλο χέρι.

Καὶ κάθε φοβερός ληστής
καὶ κάθε Μαξιμαλιστής
ἔστησ' ἐδῶ λημέρι.

Πολλοὶ ξυπνοῦνε μιὰ χαρὰ
 με τῆς αὐγῆς τὴν πούλῃα,
 καὶ τρέχουνε στὴν ἀγορὰ
 νὰ βροῦνε παραπούλῃα.

Χριστὸς γεννῶται σήμερα... μέσσ σ' αὐτὸν τὸν σάλο,
 μέσα σὲ τοῦτα τὰ γαθὰ τῆς εὐμαρείας χρόνια,
 πρέπει στὴν διαθήκη σου νὰ κάνης δίχως ἄλλο
 πρὶν πᾶς ἀπὸ τὸ σπῆτι σου στὴν ἀγορὰ γιὰ ψώνια.

Κι' ἀνίδῃς μ' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα
 πῶς δὲν ἄφησες τὰ κῶλα
 κι' ἔμεινες γερός καθ' ὅλα.

Τὸν Πανάγαθον προσκύνῃ,
 ὅπου διεσώθης πάλιν
 ἀπὸ τὴν ἀγρίαν πάλην.

Τὸ μαλὸ πολλῶν θὰ φύγῃ,
 μὰ κι' ἐγὼ τὸν νοῦμου χάνω,
 μὴ σιμώνης σὲ κυνῆγι,
 σὲ κοτόπουλο, σὲ διάνο.

Ἄλλως συρφετὸς διαβόλων
 θὰ χημήξῃ νὰ σὲ γδάρῃ,
 ὅπως ὁ Θεὸς Ἀπόλλων
 τοῦ Μαρσύα τὸ τομάρι.

Μὴ βλέπῃς κοιτοπούλῃα
 καὶ διάνους σὰν καὶ πρῶτα,
 γύρευε παραπούλῃα,
 μπρόκολα καὶ καρότα.

Κι' ἂν τύχῃ ποῦ καὶ ποῦ
 νὰ δῇς λαγὸ κανένα
 κι' ἀρνάκια κρεμασμένα.

Ὡσὰν τὴν Ἀλεποῦ
 τοῦ μύθου ἔπες καὶ σύ :
 ὄμφακες ἔτ' εἰσί.

Πότε πότε θὰ τελειώσῃ
 τοῦτ' ἢ νήστεια, τοῦτ' ἢ ψῶρα,
 κι' ὁ πανάθλιος καιρὸς ;

Κι' ἔλλειψις ἀνθρώκων τόση,
 ποῦ κανεῖς δὲν λέει τώρα :
 ἀνθρακες ὁ θησαυρός.

Σήμερα Χριστὸς γεννᾶται,
 δὲν μοῦ λέτε πῶς περνᾶτε,
 προσφιλεῖς συμπατριῶται,
 καὶ τί βρῖσκετε νὰ τρώτε ;

Κι' ἐγὼ σήμερα πηδῶ
 ὅτου Πηγᾶσου τὰ καπούλῃα,
 κι' ἐμπνευσμένος τραγοῦδῶ
 μπρόκολα καὶ παραπούλῃα.

Πλὴν κανεῖς ἄς μὴ πονῇ
 καὶ φωνάζει μιὰ φωνή
 πῶς θὰ μοιρασθοῦν τροφαί.

Ἐξω πλέον κάθε πόνος,
 λὲν πῶς ζάχαρη συγχρόνως
 θὰ μᾶς δώσουν καὶ καφέ.

Σήμερα μεγάλη σχόλη,
 ψάλλουν ἀγραυλοί, βουκόλοι,
 καὶ χορὸς Ἀγγέλων ᾄδει.

Ποιὸς τὸ πιστεῦε καὶ τοῦτο
 μέσα σὲ τροφίμων πλούτο
 πῶς θὰ δώσουνε καὶ λάδι ;

Τρέχουν κι' ἄφθονα νερά...
 τί χαρά μᾶς, τί χαρά !
 τὰ πιθάρια μᾶς γεμάτα.

Ποιὸς τὸ πιστεῦε κι' αὐτὸ
 πῶς θὰ παῖξῃ τὸν κρυφτὸ
 καὶ τῆς χώρας ἡ πατάτα ;

Ε

Καὶ μέσα στὴν ἀντάρᾳ
 νὰ κι' ἐκεῖνοι,
 ποῦ θέλουνε Βουλγᾶρα
 Ρωμηοσύνη.

Μέσα σὲ μία κούνια
 τὴν κουνᾶνε,
 κι' Ἐπιτελῶν σπιρούνη
 προσκυνᾶνε.

Καὶ μάγοι δίχως δόξα
 τὴν λικνίζουν,
 κι' ἀντίο Λεονόρα
 ξεφωνίζουν.

Καὶ κόσμος μὲ κουδούνᾳ
 ἐσυνάχθηκε,
 κι' ἐκλαψε μία γούνα,
 ποῦ τινάχθηκε.

Κι' ἐμνήσθησαν οἱ ἐκεῖνοι
 τοῦ Βαρώνου,
 κι' εἶπαν μὲ τὸν ἄνθρωπον
 καὶ τοῦ χρόνου.

Κι' οἱ μάγοι κατὰ μοῦρας,
 ὅπου λείψανε
 μὲ τὴν γούνα μουντζούρας
 τῆς ἀλειψανε.

